

UZASADNIENIE

Na podstawie zebranego w sprawie materiału dowodowego Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

A. R. pozostawała w nieformalnym związku z Ł. F.. Począwszy od dnia 1 maja 2013 r. do dnia 6 października 2014 r. wyżej wymieniona prowadziła działalność gospodarczą pod firmą (...) z siedzibą w G..

W dniu 7 i 11 listopada 2013 r. wyżej wymieniona, jako osoba uprawniona do wystawienia zaświadczeń o zatrudnieniu i zarobkach wystawiła Ł. F. na jego prośbę, stwierdzające nieprawdę, dwa zaświadczenia o zatrudnieniu i osiągniętych dochodach w firmie (...) z siedzibą w G.. Z rzeczonych dokumentów wynikało, iż Ł. F. pełnił stanowisko sprzedawcy-kasjera i otrzymywał z tego tytułu wynagrodzenie miesięczne w kwocie 1.773,83 zł brutto, podczas gdy w rzeczywistości wyżej wymieniony nie był zatrudniony na przedmiotowym stanowisku i nie otrzymywał wskazanego wynagrodzenia.

Wykorzystując sfałszowane i stwierdzające nieprawdę zaświadczenie Ł. F. w celu osiągnięcia korzyści majątkowej wprowadził w błąd pracownika firmy (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. co do swojego zatrudnienia i wysokości osiągniętych dochodów w firmie (...) z siedzibą w G. i zawarł z firmą (...) Sp. z o.o. dwie umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych o nr (...) i (...), w wyniku których otrzymał karty SIM numerów abonenckich 666 228 682 i 665 189 519 oraz telefony komórkowe marki H. (...) 8S o nr (...): (...) i LG S. (...)& II o nr (...): (...), po czym z powyższego się nie wywiązał, czym doprowadził firmę (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w wysokości 2.147,95 zł. Na powyższą kwotę składała się kwota 131,95 zł tytułem nieopłaconych rachunków za świadczone usługi telekomunikacyjne oraz kwota 2.016,00 zł tytułem różnicy pomiędzy ceną ogólną 2 zestawów promocyjnych składających się z wyżej wskazanych telefonów komórkowych (2.019 zł), a ceną identycznych zestawów w promocji (2 zł).

W związku z zaistniałym podejrzeniem odnośnie prawdziwości przedłożonych zaświadczeń, wobec narastających zaległości z tytułu rachunków za świadczone usługi telekomunikacyjne, pracownik firmy (...) Sp. z o.o. przeprowadził rozmowę telefoniczną z A. R. celem weryfikacji rzeczonych dokumentów. W rozmowie wyżej wymieniona potwierdziła zatrudnienie osoby fikcyjnej, wymyślonej przez pracownika firmy na potrzeby uwiarygodnienia zaświadczeń, co skłoniło spółkę do złożenia zawiadomienia o podejrzeniu popełnienia przestępstwa na jej szkodę.

W konsekwencji powyższego zachowania (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. poniosła straty finansowe w wysokości 2.147,95 zł.

Dowody:

- k. 8-9, 169: zeznania świadka K. S.,
- k. 15, 52, 169: zeznania świadka W. K.,
- k. 73, 99, 169: zeznania świadka Ł. F.,
- k. 1-2: zawiadomienie o podejrzeniu popełnienia przestępstwa,
- k. 3 : uwierzytelnione kopie umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych z dnia 11.11.2013 r. wraz z zaświadczeniem o zatrudnieniu i zarobkach z dnia 11.11.2013 r.
- k. 4: uwierzytelnione kopie umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych z dnia 7.11.2013 r. wraz z zaświadczeniem o wysokości osiągniętego wynagrodzenia z ostatnich 3 miesięcy,
- k. 28: pismo z ZUS dot. Ł. F.,

- k. 29: pismo z GUS dot. oskarżonej,
- k. 34: ustalenia dot. siedziby firmy oskarżonej,
- k. 42: uwierzytelnione kopie listów przewozowych,
- k. 48-51: dane z P4 Sp. z o.o.,
- k. 62: pismo z G. (...) dot. danych kuriera,
- k. 63: pismo z PUP w K. dot. Ł. F.,
- k. 64: pismo od Naczelnika Urzędu Skarbowego w K. dot. Ł. F.,
- k. 65: pismo PUP w T. dot. oskarżonej,
- k. 80-81: pismo z (...) S.A dot. Ł. F.,,
- k. 92: potwierdzenie przyjęcia wniosku do (...) o zawieszenie działalności gospodarczej przez oskarżoną,
- k. 93-94, 75, 100: protokoły pobrania materiału porównawczego,
- k. 103-104: pismo z ZUS dot. oskarżonej.
- k. 124-125, 130-131, 168: wyjaśnienia oskarżonej A. R.,

*****

A. R. ma 29 lat, jest zamężna, ma dwoje małoletnich dzieci, pozostających na jej utrzymaniu. Z zawodu jest sprzedawcą. Utrzymuje się z alimentów i świadczenia 500+ w łącznej wysokości 2.000 zł miesięcznie. Posiada oszczędności w wysokości 4.000 zł. Nie posiada innego istotnego majątku. Nie była dotąd sądownie karana.

Dowody:

- dane osobopoznawcze ustalone w trybie art. 213 Kpk : k. 133,
- dane o stanie majątkowym: k. 126,
- dane o karalności z K.: k. 89, 165.

*****

A. R. zasadniczo przyznała się do popełnienia zarzucanego jej czynu i wyjaśniła, że wystawiła dwa zaświadczenia o zarobkach jej byłemu konkubentowi Ł. F. pod koniec ich związku. Podała, iż wyżej wymieniony nie mówił jej już wtedy wszystkiego. Wskazała, iż wyżej wymieniony poprosił ją o wystawienie zaświadczenia o zarobkach potrzebnego do zakupu jakiejś rzeczy na raty. Podniosła, iż wiedziała, że pomaga on jej siostrze przy stoisku z kebabem. Dodała, iż nie widziała w tym nic złego, albowiem wyżej wymieniony pomagał siostrze, więc musiał otrzymywać z tego tytułu wynagrodzenie, a firma była tylko formalnie na nią zarejestrowana. Oświadczyła, iż nie podejrzewała, że nie będzie on spłacał rat, a ona sama będzie miała z tego tytułu problemy. Poinformowała, iż jest osobą ufną i nie była świadoma, że wystawienie takiego zaświadczenia jest niezgodne z prawem. Podkreśliła, iż z tytułu wystawienia rzeczonych zaświadczeń nie uzyskała żadnych korzyści. Wyraziła skruchę z powodu popełnionego czynu.

/ k. 124-125, 130-131, 168 /

Sąd Rejonowy zważył w sprawie,

co następuje:

W świetle zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego zarówno sprawstwo jak i zawinienie oskarżonej w odniesieniu do przypisanego jej ostatecznie treścią wyroku przestępstwa nie budziło żadnych wątpliwości. Sąd po uprzednim uprzedzeniu o tym stron dokonał wyeliminowania z kwalifikacji prawnej czynu zarzucanego oskarżonej przepis art. 271 § 1 k.k. (i art. 11 § 2 Kk).

Sąd czyniąc ustalenia faktyczne oparł się na całokształcie zebranych w sprawie dowodów, w tym osobowych źródeł dowodowych, dokonując ich swobodnej oceny i kierując się wskazaniem zawartymi w art. 7 k.p.k., wedle którego organy postępowania kształtują swe przekonanie na podstawie wszystkich przeprowadzonych dowodów, ocenianych swobodnie z uwzględnieniem zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego. Kierując się tą regułą Sąd rozważył wszystkie zgromadzone w sprawie dowody i na ich podstawie wysnuł wnioski dotyczące rozstrzygnięcia niniejszego procesu karnego. W świetle powyższego, nie przekraczając zastrzeżonej ustawą swobody, Sąd ustalił stan faktyczny będący logiczną konsekwencją zgromadzonych dowodów. Poczynione ustalenia faktyczne dają podstawę do niewątpliwego przyjęcia sprawstwa oskarżonej.

Ustalając stan faktyczny w przedmiotowej sprawie Sąd oparł się w głównej mierze na zeznaniach świadków K. S., W. K. oraz Ł. F.. Ponadto Sąd wykorzystał częściowo wyjaśnienia oskarżonej A. R.. Dodatkowo niezwykle przydatne okazały się również pozostałe dowody z dokumentów zgromadzonych w toku postępowania.

W ocenie Sądu zeznania świadków K. S. i W. K. ze względu na ich spójność i wzajemną korelację również z innymi dowodami w pełni zasługiwały na wiarę. K. S. to pracownik pokrzywdzonej, która opisała okoliczności związane z zawarciem umowy przez Ł. F., niewywiązywaniem się z zobowiązań finansowych oraz podejrzeniem dotyczącym nieprawdziwości zaświadczenia o zarobkach wystawionego przez oskarżoną. Natomiast świadek W. K. to lokator mieszkania położonego przy ul. (...). Przyjaźni 59/6 w O., pod który to adres miała być doręczona przesyłka związana z zawartą przez Ł. F. umową o świadczenie usług telekomunikacyjnych. Wyżej wymieniony zaprzeczył, aby znał osobę Ł. F. i aby pod tym adresem kiedykolwiek odbierał przedmiotową przesyłkę. Wskazać należy, iż zaprezentowane przez tych świadków oświadczenia procesowe są rzeczowe, wewnątrznie niesprzeczne, nie zawierają ubarwień i ponadto znajdują oparcie w pozostałym materiale dowodowym. W konsekwencji zeznania wyżej wymienionych stanowiły pełnowartościowy materiał dowodowy dla ustalenia relewantnych okoliczności w niniejszej sprawie.

Przymiotem częściowej wiarygodności Sąd obdarzył depozycje złożone przez świadka Ł. F., oskarżonego w innym postępowaniu o dokonanie przestępstwa, którego popełnienie ułatwiła oskarżona. Sąd dał wiarę wyżej wymienionemu w tej części, w której opisał on relację łączącą go z oskarżoną oraz okoliczność wystawienia przez nią przedmiotowych zaświadczeń o zatrudnieniu i wysokości zarobków w celu uzyskania telefonów komórkowych. W tym zakresie oświadczenia procesowe wyżej wymienionego są rzeczowe, szczerze, logiczne i znajdują potwierdzenie w pozostałym materiale dowodowym, w szczególności w wyjaśnieniach samej oskarżonej. Natomiast w ocenie Sądu niewiarygodne są zeznania wyżej wymienionego, w zakresie w którym wskazał on, iż pracował u oskarżonej bez umowy oraz odnoszące się do przyczyny nieregulowania należności związanych z zawartą umową. Powyższe pozostaje w sprzeczności z zasadami logiki i doświadczenia życiowego, albowiem nie sposób przyjąć, iż dorosła osoba pomimo wykonywania pracy „na czarno” decyduje się na przedstawienie tej okoliczności w dokumencie w postaci zaświadczenia o zarobkach i tym samym naraża się na konieczność zapłaty zaległych składek ZUS-owskich. Z tych przyczyn nie sposób również dać wiarę, iż dorosły człowiek po prostu zapomina płacić kilkukrotnie rachunków za świadczone usługi telekomunikacyjne, co miałyby wiązać się z roztargnieniem, niedbalstwem, a nie celowym działaniem.

W świetle powyższego wyjaśnienia oskarżonej A. R. stanowiły podstawę ustaleń faktycznych jedynie w ograniczonym zakresie, tj. w tym zakresie, w jakim pokrywały się z wiarygodnymi dowodami wykorzystanymi przez Sąd. Za niewiarygodne Sąd uznał zwłaszcza te wyjaśnienia oskarżonej, w których zaprzeczała ona, aby była świadoma, iż wystawienie rzeczonych zaświadczeń, stwierdzających nieprawdę, jest niezgodne z prawem. Te twierdzenia pozostają w sprzeczności z zasadami logiki i doświadczenia życiowego, albowiem nie sposób przyjąć, iż dorosła osoba, prowadząca działalność gospodarczą nie ma świadomości, iż wystawienie zaświadczeń stwierdzających nieprawdę, nie

pozostaje w sprzeczności z literą prawa, jak również, iż przedłożenie takich dokumentów w celu uzyskania telefonów komórkowych, nie stanowi ułatwienia popełnienia przestępstwa oszustwa na szkodę pokrzywdzonej. Sąd nie dał wiary wyżej wymienionej, iż nie miała świadomości w jakim celu wystawiła te zaświadczenia, albowiem, jak wynika z wiarygodnej relacji świadka Ł. F. rzeczony dokumenty były potrzebne dla uzyskania dla nich telefonów komórkowych, z których jeden trafił właśnie do oskarżonej. Zdaniem Sądu wyjaśnienia w tym zakresie potraktować należy jedynie jako emanację przysługującego oskarżonej prawa do obrony, mającą na celu uniknięcie lub zmniejszenie odpowiedzialności karnej, której jednak nie można przydać waloru wiarygodności, a tym samym nie mogła ona posłużyć Sądowi do ustalenia stanu faktycznego i nie mogła mieć wpływu na ustalenie osoby odpowiedzialnej za zaistniałe zdarzenia.

Pomocne okazały się również pozostałe dowody zgromadzone w aktach sprawy a ujawnione w oparciu o treść art. 394 § 1 i 2 k.p.k. Sąd dał wiarę w szczególności dowodom z dokumentów przedłożonych do akt sprawy, danych osobopoznawczych co do ustalenia sytuacji życiowej oskarżonej, danych o stanie majątkowym co do ustalenia sytuacji majątkowej oskarżonej, jak również danych o jej karalności, w zakresie ustalenia, czy oskarżona była uprzednio karana sądownie. Sąd dał wiarę tym dowodom jako dowodom uzupełniającym w stosunku do osobowych źródeł dowodowych, bowiem wiarygodności i rzetelności tychże dokumentów nie podważyła żadna ze stron procesu i nie wzbudziły one uzasadnionych wątpliwości Sądu co do zgodności z prawdziwym stanem rzeczy.

Swoim zachowaniem oskarżona wyczerpała znamiona przestępstwa z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. przy zast. art. 12 k.k.

Przestępstwa z art. 286 § 1 Kk. dopuszcza się ten, kto w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadza inną osobę do niekorzystnego rozporządzenia własnym lub cudzym mieniem za pomocą wprowadzenia jej w błąd albo wyzyskania błędu lub niezdolności do należytego pojmowania przedsiębranego działania. Przedmiotem ochrony przestępstwa oszustwa z art. 286 k.k. jest mienie. W odniesieniu do przestępstwa oszustwa pojęcie "mienie", obejmuje wszelkie prawa majątkowe, rzeczowe i obligacyjne. Termin "mienie" używany jest w znamionach przestępstwa oszustwa jako synonim majątku. Majątek, jako przedmiot ochrony przestępstwa oszustwa, rozumieć należy jako zbiorcze określenie ogółu majątkowych praw podmiotowych, obejmujące aktywa, czyli prawa i majątkowe danego podmiotu. Składniki majątku to wszystkie poszczególne prawa majątkowe, które przysługują danemu podmiotowi. W szczególności są to prawa rzeczowe (własność i ograniczone prawa rzeczowe), wierzytelności, prawa spadkowe (do otrzymania zachowku oraz przedmiotu zapisu), a także prawa na dobrach niematerialnych (prawa autorskie, wynalazcze, prawa dotyczące wzorów zdobniczych i znaków towarowych, prawa do firmy i nazwy przedsiębiorstwa, tzw. prawa do klienteli, tajemnic przedsiębiorstwa itp.), pod warunkiem że mają charakter praw majątkowych. Przedmiotem ochrony przestępstwa oszustwa jest majątek jakiegokolwiek podmiotu, a więc nie tylko przysługujący osobie dokonującej niekorzystnego rozporządzenia. Przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. w części, w jakiej opisuje ono czynność wykonawczą przybierającą formę działania, jest przestępstwem powszechnym, może być zatem popełnione przez każdy podmiot, zdolny do ponoszenia odpowiedzialności karnej. W przypadku oszustwa polegającego na wyzyskaniu błędu osoby rozporządzającej mieniem, część czynności wykonawczej przybiera postać zaniechania poinformowania osoby rozporządzającej mieniem o rzeczywistym stanie rzeczy. Także w odniesieniu do tej odmiany oszustwa określony w art. 286 § 1 k.k. typ czynu zabronionego jest przestępstwem powszechnym. Przepis art. 286 § 1 k.k. określa zachowanie karalne jako doprowadzenie do niekorzystnego rozporządzenia mieniem poprzez wprowadzenie w błąd, wyzyskanie błędu lub wyzyskanie niezdolności do należytego pojmowania przedsiębranego działania. Zachowanie karalne opisane w znamionach przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. skierowane na osobę, którą sprawca zamierza doprowadzić do niekorzystnego rozporządzenia mieniem. W sytuacji wprowadzenia w błąd sprawca wywołuje w świadomości pokrzywdzonego lub innej osoby, której mienie stanowi przedmiot rozporządzenia dokonywanego przez wprowadzonego w błąd, fałszywe wyobrażenie (rozbieżność między rzeczywistością a jej odzwierciedleniem w świadomości dokonującego rozporządzenia mieniem), zaś przy wyzyskaniu błędu wykorzystuje już istniejącą rozbieżność między stanem świadomości dokonującego rozporządzenia mieniem a rzeczywistością, której sprawca nie koryguje, lecz używa dla uzyskania przez siebie lub kogo innego osiągnięcia korzyści majątkowej, wynikającej z niekorzystnego dla pokrzywdzonego rozporządzenia mieniem. Wprowadzenie w błąd może zostać osiągnięte przez

przemilczenie, zaniechanie poinformowania o faktycznym, prawdziwym stanie rzeczy. Wprowadzenie w błąd dotyczyć musi natomiast tzw. istotnych okoliczności danej sprawy, które mogą mieć wpływ na podjęcie decyzji o rozporządzeniu mieniem. Czynność wykonawcza w przypadku przestępstwa oszustwa jest złożonym działaniem lub zaniechaniem, którego celem jest doprowadzenie innej osoby do niekorzystnego rozporządzenia mieniem własnym lub cudzym. Istotny jest efekt majątkowy, sprowadzający się do utraty lub pomniejszenia aktywów po stronie rozporządzającego lub innej osoby, w imieniu której działa rozporządzający. Właściwe znamię czynnościowe "doprowadza" przesądza, że oszustwo jest przestępstwem materialnym, jego skutkiem zaś niekorzystne rozporządzenie mieniem. Między zachowaniem sprawcy, polegającym na wprowadzeniu w błąd, wyzyskaniu błędu lub wyzyskaniu niezdolności do należytego pojmowania przedsiębranego działania, a niekorzystnym rozporządzeniem mieniem zachodzić musi związek przyczynowy. Przestępstwo oszustwa charakteryzuje się dwoma przedmiotami czynności wykonawczej. Zachowanie sprawcy skierowane jest bowiem z jednej strony na osobę, która dokonuje niekorzystnego rozporządzenia swoim lub cudzym mieniem, z drugiej strony na mienie, które sprawca uzyskuje w wyniku rozporządzenia. Znamiona oszustwa wymagają tożsamości podmiotu w odniesieniu do wprowadzenia w błąd, wyzyskania błędu lub niezdolności do należytego pojmowania przedsiębranego działania oraz dokonania rozporządzenia mieniem. Natomiast nie jest wymagana tożsamość między podmiotem dokonującym rozporządzenia mieniem i pokrzywdzonym. Przez rozporządzenie mieniem rozumieć należy wszelkie czynności prowadzące do zmiany we władaniu mieniem, polegające na pozbawieniu osoby uprawnionej możliwości dysponowania mieniem. Niekorzystne rozporządzenie mieniem może nastąpić w formie przewidzianej w prawie cywilnym, a więc poprzez wszelkie rodzaje umów przenoszących własność, zobowiązujących pokrzywdzonego do określonych działań. Przestępstwo oszustwa określone w art. 286 § 1 jest przestępstwem umyślnym, zaliczanym do tzw. celowościowej odmiany przestępstw kierunkowych. Ustawa wymaga, aby zachowanie sprawcy było ukierunkowane na określony cel, którym w przypadku oszustwa jest osiągnięcie korzyści majątkowej. Sprawca, podejmując zachowanie, musi mieć wyobrażenie pożądanego dla niego sytuacji, która stanowić ma rezultat jego zachowania. Takie ujęcie znamion strony podmiotowej wyklucza możliwość popełnienia oszustwa z zamiarem wynikowym. Charakterystyczny dla strony podmiotowej tego przestępstwa zamiar bezpośredni powinien obejmować zarówno cel działania sprawcy, jak i sam sposób działania zmierzającego do zrealizowania tego celu. Sprawca musi chcieć użyć takiego właśnie sposobu działania, na przykład zaciągnięcia pozorowanej pożyczki, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej i cel ten musi stanowić punkt odniesienia przy realizowaniu każdego ze znamion przedmiotowych przestępstwa. Zamiar sprawcy w płaszczyźnie intelektualnej musi więc obejmować dwa elementy. Z jednej strony, sposób zachowania sprawcy, tzw. środek intelektualny, jakim jest w przypadku oszustwa wprowadzenie w błąd, wyzyskanie błędu lub niezdolności osoby rozporządzającej mieniem do należytego pojmowania przedsiębranego działania. Z drugiej strony, sprawca musi mieć świadomość, że co najmniej może uzyskać korzyść majątkową z planowanego zachowania w wyniku zastosowanego sposobu działania oraz świadomość więzi przyczynowej łączącej podejmowane przez niego działania z niekorzystnym rozporządzeniem mieniem. Przez korzyść majątkową rozumieć należy - zgodnie z brzmieniem art. 115 - korzyść dla sprawcy, innej osoby fizycznej lub prawnej, jednostki organizacyjnej niemającej osobowości prawnej lub grupy osób prowadzącej zorganizowaną działalność przestępczą. Korzyścią majątkową jest zwiększenie aktywów lub zmniejszenie pasywów majątkowych, czyli każde przysporzenie majątku lub uniknięcie strat albo zmniejszenie obciążeń.

Z art. 18 § 3 Kk regulującego istotę formy zjawiskowej pomocnictwa w popełnieniu przestępstwa wynika, iż odpowiada za pomocnictwo, kto w zamiarze, aby inna osoba dokonała czynu zabronionego, swoim zachowaniem ułatwia jego popełnienie, w szczególności dostarczając narzędzie, środek przewozu, udzielając rady lub informacji. Pomocnictwo może zostać popełnione zarówno w zamiarze bezpośrednim, jak i ewentualnym. Podkreślić należy, iż udzielający pomocy musi obejmować świadomością to, że podejmując określone czynności czyni to w odniesieniu do konkretnego, scharakteryzowanego w odpowiednim przepisie części szczególnej lub w przepisie pozakodeksowym czynu zabronionego. Musi więc obejmować swoją świadomością zarówno prawną charakterystykę czynu zabronionego, którego popełnienie ma zamiar ułatwić, oraz mieć świadomość znaczenia swojego zachowania (działania lub zaniechania), w tym w szczególności tego, że stanowi ono ułatwienie popełnienia tego czynu zabronionego przez inną osobę (por. wyrok SA w Warszawie z dnia 24 czerwca 2015 r., sygn. akt II AKa 39/15).

W odniesieniu do czynu z art. 271 § 1 k.k. wskazać należy, iż przedmiotem jego ochrony jest wiarygodność dokumentów w ich aspekcie dowodowym. Przepięstwo poświadczania nieprawdy ma charakter przestępstwa indywidualnego. Może je popełnić wyłącznie funkcjonariusz publiczny lub inna osoba uprawniona do wystawienia dokumentu. Wystarczającym jest w tym miejscu odniesienie się do podmiotu zdanego do popełnienia wyżej wskazanego czynu zabronionego w kontekście pojęcia innej osoby uprawnionej do wystawienia dokumentu. Podkreślić należy, iż wystawienie dokumentu w postaci zaświadczenia o zatrudnieniu i wysokości zarobków dotyczy stosunku prawnego zatrudnienia, który nie ma charakteru publicznoprawnego. Brak jest także szczególnych uregulowań prawnych, które przypisywałyby wystawionemu przez pracodawcę zaświadczeniu o zatrudnieniu oraz wysokości wynagrodzenia szczególną cechę zaufania publicznego ze skutkami erga omnes. Wystawienie takiego dokumentu nie dokonuje się więc na podstawie szczególnych "uprawnień" porównywalnych z władztwem, jakie posiada funkcjonariusz publiczny. Z tego też powodu nie spełnia znamion czynu zabronionego z art. 271 § 1 k.k., posługiwanie się zaś takim stwierdzającym nieprawdę zaświadczeniem o zatrudnieniu i uzyskiwanym wynagrodzeniu nie stanowi także przestępstwa z art. 273 k.k. (por. wyrok SN z dnia 27 czerwca 2012 r., sygn. akt V KK 112/12; wyrok SN z dnia 8 marca 2016 r., sygn. akt IV KK 379/15; wyrok SA we Wrocławiu z dnia 25 marca 2015 r., sygn. akt II AKa 46/15).

Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy, nie może budzić najmniejszych wątpliwości, że oskarżona swym zachowaniem wyczerpała znamiona występku z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. przy zast. art. 12 k.k. Udzieliła bowiem pomocy swemu ówczesnemu partnerowi w uzyskaniu dwóch telefonów komórkowych, dostarczając mu sfalszowane i poświadczające nieprawdę zaświadczenie o jego zatrudnieniu i zarobkach, które następnie wyżej wymieniony przedłożył w (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W., a bez którego zainteresowany nie zawarłby stosownej umowy, godząc tym samym w dobro prawne chronione normą art. 286 kk., a to mienie pokrzywdzonej. Skoro przestęstwo określone w art. 286 § 1 jest przestępstwem powszechnym, to jego sprawcą mogła być także oskarżona. W oparciu o nierzetelne zaświadczenie podpisane przez oskarżoną, jej partner wprowadził pracownika pokrzywdzonej w błąd co do swojego zatrudnienia i wysokości zarobków, co stanowiło warunek zawarcia umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych. Niewątpliwie, wystawione przez oskarżoną zaświadczenie było dokumentem w świetle definicji zawartej w art. 115 § 14 Kk, wedle której "dokumentem jest każdy przedmiot lub zapis na komputerowym nośniku informacji, z którym związane jest określone prawo, albo który ze względu na zawartą w nim treść stanowi dowód prawa, stosunku prawnego lub okoliczności mającej znaczenie prawne". Jednocześnie oskarżona świadomie w zamiarze bezpośrednim udzieliła pomocy Ł. F. w zawarciu umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych i otrzymaniu dwóch telefonów komórkowych, albowiem zaświadczenie było wystawione na przygotowanym w tym celu druku, oskarżona wiedziała w jakim celu wystawia rzeczony zaświadczenie, a ponadto następnie w rozmowie z pracownikiem pokrzywdzonej, który chciał zweryfikować prawdziwość okoliczności stwierdzone w rzeczonych dokumentach, potwierdziła również zatrudnienie innej osoby fikcyjnej. Wobec tego powoływanie się przez oskarżoną na nieświadomość w zakresie celu, w jakim wystawiła takie zaświadczenia, dobrej wiary po jej stronie oraz braku świadomości co do tego, że takie zachowanie jest niezgodne z prawem, stanowi li jedynie wyraz przyjętej przez nią linii obrony i nie zasługuje na uwzględnienie. Ponadto z uwagi na przywołane powyżej argumenty, a odnoszące się do pojęcia innej osoby uprawnionej do wystawienia dokumentu, z kwalifikacji prawnej zarzucanego oskarżonej czynu należało wyeliminować przepis art. 271 § 1 k.k., co też uczyniono. Ponadto wystawiając dwa zaświadczenia w dniach 7 listopada 2013 r. i następnie 11 listopada 2013 r. oskarżona działała w ramach czynu ciągłego, o którym mowa w art. 12 k.k., albowiem zostały w sprawie spełnione wszystkie przesłanki tam określone.

Tak zatem, oskarżona swym zachowaniem wyczerpała znamiona przestępstwa przypisanego jej ostatecznie treścią wyroku.

Przestęstwo wskazane wyżej, z mocy art. 286 § 1 k.k. zagrożone jest karą pozbawienia wolności od 6 miesięcy do 18 lat. Ponadto na podstawie art. 19 § 1 k.k. Sąd wymierza karę za pomocnictwo w granicach zagrożenia przewidzianego za sprawstwo.

Za wyżej opisane przestęstwo pomocnictwa do w popełnieniu przestępstwa oszustwa, kierując się dyrektywami wymiary kary wymienionymi w szczególności w art. 53 Kk, Sąd na podstawie art. 19 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k.

wymierzył oskarżonej karę 6 miesięcy pozbawienia wolności, a więc w minimalnej wysokości, uznając, iż kara ta będzie odpowiednia oraz uznając ją za adekwatną w stosunku do stopnia winy i społecznej szkodliwości czynu.

Oceniając stopień społecznej szkodliwości czynu oskarżonej Sąd wziął głównie pod uwagę rodzaj i charakter naruszonego dobra, rozmiary wyrządzonej szkody, sposób i okoliczności popełnienia czynu, jak również postać zamiaru, motywację sprawcy. Swoim zachowaniem oskarżona godziła w dobro prawnie chronione w postaci mienia pokrzywdzonej. Zdaniem Sądu oskarżona działała w zamiarze bezpośrednim chcąc poprzez wystawienie stwierdzających nieprawdę zaświadczeń ułatwić Ł. F. popełnienie przestępstwa oszustwa na szkodę pokrzywdzonej, kierując się przy tym motywacją polegającą na woli uzyskania telefonów komórkowych bez konieczności uiszczenia zapłaty przez wyżej wymienionego należności z tytułu zawartej umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych. Ponadto Sąd uwzględnił sposób popełnienia czynu, który charakteryzował się przebiegłością i działaniem w zмовie ze swoim konkubentem. Ponadto Sąd uwzględnił okoliczność, iż po stronie pokrzywdzonej powstała szkoda w wysokości 2.147,95 zł, co nie może być uznane za małą wartość.

Oceniając natomiast stopień winy oskarżonej należało uwzględnić jej wiek, poziom wiedzy i doświadczenia życiowego oraz sytuację motywacyjną. W ocenie Sądu A. R. nie znajdowała się w niezwyklej sytuacji motywacyjnej, przeciwnie – nic nie stało na przeszkodzie, aby oskarżona zachowała się poprawnie, a tym samym powstrzymała się od popełnienia zabronionego czynu. Oskarżona zlekceważyła obowiązujące normy postępowania, niewątpliwie rozumiejąc w pełni znaczenie swojego postępowania. Nie ulega wątpliwości, iż oskarżona dopuściła się przedmiotowego występku w pełni świadomie i umyślnie. Oskarżona jest osobą pełnoletnią, będącą w stanie rozpoznać znaczenie swojego czynu i pokierować swoim postępowaniem.

W ocenie Sądu od oskarżonej należało wymagać zachowania zgodnego z prawem. Pomimo, iż miała ona świadomość, co do naruszenia określonych prawem norm, zachowała się w sposób niedozwolony, niezgodny z przyjętymi regułami zachowania. Z tego właśnie względu należy uznać, iż oskarżona jest winna popełnienia zarzuczonego jej czynu.

Do okoliczności łagodzących zaliczono natomiast dotychczasową niekaralność oskarżonej oraz postawę w toku postępowania.

Zgodnie z art. 69 kk Sąd może warunkowo zawiesić wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności jeżeli jest to wystarczające dla osiągnięcia dla sprawcy celów kary, a w szczególności zapobieżenia powrotowi do przestępstwa. Zawieszając wykonanie kary, Sąd bierze pod uwagę postawę sprawcy, jego właściwości i warunki osobiste, dotychczasowy sposób życia oraz zachowanie się po popełnieniu przestępstwa. W ocenie Sądu w niniejszej sprawie zaszyły okoliczności uzasadniające dobrodziejstwo warunkowego zawieszenia wykonania kary, a w szczególności oskarżona nie była dotąd karana sądownie, co pozwala przypuszczać, że popełnione przez nią przestępstwo, nie powtórzy się w przyszłości, czego gwarantem będzie okres próby ustalony na okres 1 roku. Z tych przyczyn Sąd wykonanie kary pozbawienia wolności warunkowo oskarżonej zawiesił.

Ponadto na podstawie art. 72 § 1 pkt 1 k.k. Sąd zobowiązał oskarżoną do pisemnego informowania kuratora sądowego o przebiegu okresu próby w odstępach co 3 miesiące licząc od dnia uprawomocnienia się orzeczenia.

Sąd nie orzekał obowiązku naprawienia szkody uznając, że takowy spoczywa na sprawcy czynu z art. 286 § 1 Kk, któremu oskarżona udzieliła pomocy, tj. na Ł. F..

Orzeczenie o kosztach postępowania uzasadniała treść art. 627 Kpk

Dlatego orzeczono, jak w sentencji.